

Dit verhaal heeft toch een woordje vooraf nodig.

Eind augustus kwam ik tijdens een fietstocht in eigen stad (Izegem - Belle - Izegem) Stijn Werbrouck tegen. Promoter en tevens fietsbegeleider bij Flamme Rouge. Hij en een groepje reden die rit ter voorbereiding van de Mont Ventoux experience dat halfverwege september zou plaats vinden en zo kwam ik in contact met Flamme Rouge. Ik kreeg wat info mee over de reizen die gepland waren in 2016 waaronder de etappereis "Route Azur". Een reis die zou starten in de Vogezen en eindigen in Nice, het feit dat er verscheidende dagen in de Alpen gereden werdt sprak mij nog te meer aan. Ik werd uitgenodigd op de infoavond eind oktober en het werdt toen al duidelijk dat ik daaraan wou deelnemen. En zo geschiede, ik schreef me in en de voorbereidingen konden beginnen. Al vrij vroeg op het jaar begon ik lange duurtrainingen te doen (weliswaar ook in teken van Les 3 Ballons) en de "Route Azur" zou mijn hoofddoel worden dit jaar. De voorbereidingen verliepen goed 10-tal duizende hoogtemeters werden afgelegd en met een plaats in de top 500 in Les 3 Ballons was ik er dan ook helemaal klaar voor.

Day 1:

3u smorgens, een vervelend en irritant geluid zoomde door de slaapkamer. Het was de wekker en tijd om me klaar te maken en te vertrekken richting Sint Denijs, verzamel en vertrek plaats van de reis. Eenmaal aangekomen was het inladen van bagage en fietsen al druk bezig. Bij het ontmoeten van de mensen was het toch even slikken, het was duidelijk dat er geen pannenkoeken ingeschreven waren en hoopte al dat ik niet overal laatste zou boven komen.

Het team bestond uit Ward D. (Met zijn 58 kilo de klimgeit van de groep), Dick VDT. (Enigste Nederlander en ware Tour/Giro legende), Peter D. (De Mountainbiker), Jonas VDB. (Belofte wielrenner en de Benjamin van de groep), Peter C. (De ouderdomsdeken en Alpenkenner), Maurits D. (De wegkapitein), Philip V. en Koen C. (De hardrijders) met daarnaast Willem V. (Begeleider) en niet te vergeten Dieter D. (Teamleader/Coach). Dries N. ook fietsbegeleider bij Flamme Rouge zou in deze reis enkel voor het vervoer zorgen richting Gerardmer en dezelfde dag terug keren.

Na een lange autorit om 11u aangekomen in Gerardmer, er werdt slecht weer en regen voorspelt maar eenmaal aangekomen was er van regen totaal geen spoor. Na een aperetiefje op het terras naast het prachtige meer aangeschoven voor een lekkere pastamaaltijd. Na het omkleden kregen we nog een bevoorrading voorgeschotteld van Flamme Rouge zelf en kon de eerste bergetappe van de 8 beginnen, een opwarmertje tegenover de rest van de etappereis. Bij de start was het al meteen klimmen, Col de Grosse Pierre. Bij de meeste lag de pasta nog wat op de maag en waren de beentjes van de autorit nog niet wakker. Ikzelf had beide wel redelijk verteerd en hield een constant tempo van 16km/u aan. Met Ward in het wiel namen we wat voorsprong op de groep terwijl de meeste nog in spaarmodus zaten. Boven op de top werd mooi gewacht tot de groep terug compleet was. Na een snelle afdaling waar ik samen met Jonas het voortouw nam kwam ook niet veel later Maurits en Ward aansluiten. Beneden besloten we om verder te rijden naar de Bramont en op de top terug te wachten. Daar werdt al duidelijk dat Ward en Jonas de betere klimmers van de groep zijn, Maurits haakte af en ik werd derdes boven. Na een goeie 23km al meteen 640 hoogtemeters. De afdaling van de Bramont was me bekend en opnieuw namen ik en Jonas een snelle afdaling voor ons rekening, in Kruth werdt wat gewacht en zo konden we met de voltallig groep aan Col D'Oderen beginnen. Daar werdt het groepje opnieuw uit elkaar getrokken, Jonas en Ward streden voor plek 1 terwijl ik vond dat de reis nog meer dan lang genoeg was. Op hartslag reed ik naar boven en liet die niet meer boven de 140 gaan. Bovenop de Col D'Oderen werdt een goeie bevoorrading voorzien. Na een korte afdaling werdt Col de Page aangedaan, een prulletje van niets dacht ik van 1,5km maar best nog een pittig steil ding. Ballon D'Alsace lieten we links liggen en via Col de Croix werdt de 10 km lange Ballon Servance gedaan. Opnieuw werdt een mooie bevoorrading voorzien. de Afdaling was best nog technisch met hobbelige stroken en af en toe een scherpe bocht. Deze keer bleef Jonas achter me en wachte we beide aan de voet van Planche de Belles Filles op de rest. Tussendoor werdt nog een molhoopje aangedaan om zo de eerste dag af te sluiten aan Hotel Capucins middenin centrum Belfort. Na de rit werdt een recovery voorzien en werden de kamers verdeelt. Een prachtig 3-sterren hotel met airco die meer dan welkom was.

Ritgegevens:

113km, 1953hm Cols: Col de Grosse Pierre, Col du Bramont, Col D'Oderen, Col de Page, Ballon Servance

Day 2:

Er werdt een mindere dag voorspeldt qua weer maar smorgens scheen toch het zonnetje, na een stevig ontbijt konden we om 8:45 vertrekken voor een 40-tal kilometer "valsplat" die goed waren voor zo'n 500 hoogtemeters. De eerste Col werdt rustig aangedaan, behalve Ward en Peter C. die wat voorsprong namen en Philip die eigen tempo achter kwam bleef de rest allemaal samen. Van beneden tot boven werdt er duchtig gepraat en kwamen we zonder problemen boven. De 2de helling was al een stuk lastiger en het bleef opvallend stil in de groep. Met een laatste stuk van 500 meter aan 14% kon deze Col wel tellen. Op de top brak Koen zijn pad en was genootzaakt de fiets van Dieter als vervangfiets te nemen. Tijdens de afdaling begon het te regenen. Die lag er ook gevaarlijk bij met putten en kiezelstenen tot iets grotere stenen op de weg. Tijdens de afdaling reed ik ook lek, terwijl ik net wou beginnen de binnenband te vervangen kwam de servicewagen aan en werdt gelijk het voorwiel vervangen. Als laatste begon ik aan de afdaling en kwam al gauw Philip en Dick tegen, geen meesterdalers en ook Koen was niet op zijn gemak. Ondanks de natte afdaling nam ik die nog vrij vlot en meteen daarna kon de 3de helling beginnen. Naar de rest van de groep rijden was zinloos, die waren gaan vliegen dus besloot ik om op hartslag te rijden en het heel rustig aan te doen. Misschien wel te rustig. Dick en Koen kwamen weer aansluiten. Ondertussen zag ik niks meer door de bril en voor de veiligheid toch maar even gestopt om die weg te stoppen en iets te eten. Moest me ook niet haasten want Philip was nog achterop. Boven was er lunchpauze waar het nog heviger begon te regenen. Ondertussen had Dieter/Willem al de binnenband vervangen en kon ik terug mijn wiel gebruiken, over een topservice gesproken! Het zag er niet naar uit dat het snel ging ophouden met regenen dus na wat omkleden ging de tocht verder. We reden op een soort plateau waar we min of meer telkens op de zelfde hoogte bleven maar toch wat op en neer ging. De 4de Helling lag zowat op de plateau en met zijn 2,3 kilometer en een hoogteverschil van 156 meter zou Mont Crosin de minst "zware" klim van de hele reis worden. Er werdt terug afgedaald naar het dal waar het zwaartepunt van de dag op ons lag te wachten. Col Chasseral, met zijn 11 kilometer al een aardige kuitenbouter als je de top naar de zendmast niet meerekend. Door de afdaling van Mont Crosin was de groep daar al uiteen maar op de top zou gewacht worden met een bevoorrading. Opnieuw via hartslag naar boven en mij vrij kalm gehouden. Ward was niet te houden en ook Peter C en Maurits liet ik bewust gaan. Tussendoor heel wat mooie vergezichten gezien. Op de "top" zag ik de servicewagen met Dieter en vroeg of we er al waren waarop Dieter zei dat het hoogste punt "iets" verder lag. Alleen was het nog zo'n 2,3 kilometer richting de zendmast. Boven aan de zendmast zagen we wolken onder ons opkomen waar we ook door moesten afdalen. Het zicht was beperkt en het wegdek lag er nat bij waardoor ik en Jonas een heel grote voorsprong hadden na de afdaling. Beneden werdt gewacht om samen een stuk naast het prachtige meer te rijden. De zon kwam er weer volop door en de laatste 5,7km waren bergop. Samen met Jonas werdt al keuvelend de berg aangevat om de 2de bergetappe met een bikewash af te sluiten.

Ritgegevens:

153km, 3226hm Cols: Col de Montvoie, Mont Faucon, Mont Tramelan, Mont Crosin, Col de Chasseral, Twanneberg

Day 3

Vandaag ritje vals plat, 1200 hoogtemeters en 122km. Niet echt hellingen met naam gewoon vanaf kilometer 40 zo'n 80 kilometer op en neer naar een hoogte van 920 meter. Vandaag wordt qua weer de slechtste dag voorspelt en het begon ook vrij bewolkt. De Afdaling van de Twanneberg lag er ook nat bij maar beneden was het toch redelijk droog. Vanaf dan bleven we constant in groep met een aardig tempo. Opnieuw wordt tegen de middag een mooie lunch voorzien door Flamme Rouge en met nog zo'n 38km te gaan was het rustig uitbollen richting hotel. Helaas zo'n 30km voor de finish nog een deftige regenvlaag over ons heen gehad voor zo'n 15 a 20km. Maar dan toch op droge wegen en zonder regen kunnen aankomen aan het hotel. Als dit de ergste dag zou zijn hadden we geluk dat het maar bij die ene vlaag gebleven is. Mede dat we om 14:30 al aan het hotel waren hadden we een extra half dagje rust die welgekomen was voor de koninginnerit van morgen.

Rigegevens:

122km, 1126hm Cols: Vals plat

Day 4

The Heavy one; vandaag staat de koninginnerit op het programma met 3 cols 1ste categorie en 1 buiten categorie. Cols als Col Des Mosses, Champex Lac, Grand Bernard en Pila zouden worden aangevat. We startte met weerom een schitterende view om ons heen en het zonnetje scheen volop wat een prachtige dag belofde te worden. Na een afdaling van 500 meter kon Col Des Mosses beginnen, het leek mij meer een tempocol met weinig steile stukken. Ondanks dat we al aan de 4de dag waren voelde de benen nog relatief goed, de hoop was dat dit savonds ook nog zo zou zijn. Het klimmen ging dan ook behoorlijk goed en reed zelf van Ward weg al was dat ook niet zo heel ver. Ongeveer halfverwege de klim liet ik het tempo wat zakken met in het achterhoofd dat het nog een lange dag was stak Ward me voorbij. Het ging nogaltijd behoorlijk vlot en de 14,5 kilometer werd afgelegd met een gemiddelde van 18,3km/u. Op de top was er een soort rommelmarkt aan de gang maar daarvoor zouden we uiteraard geen tijd hebben. Daarna volgde een hele lange afdaling naar de valei. Jonas nam de leiding en het dalen was puur genieten. Mooie rechte wegen met af en toe een scherpe bocht met heel mooie vergezichten rondom ons. Beneden was er een regroup want de verschillen waren behoorlijk groot. De valei die zo'n 30 kilometer was werd gezamenlijk afgelegd aan een behoorlijk tempo tot aan de voet van Champex Lac. Een pittig stuk helling van 11 kilometer aan 8,2% gemiddeld. Daar wordt de groep al meteen helemaal uiteen gegooid. Ward liet ik meteen gaan en ook Jonas zou over mij komen en wegrijden. Sommige stukken waar 13 a 14% en klimmen op hartslag was hier zeker aangewezen. Een prachtige klim die beloond werd met een lunchpauze boven. Het was voorzien naast het meer maar vanwege een markt moest die helaas op een andere locatie maar ook boven wat wel jammer was want het meer was een prachtige locatie. De afdaling was wel een schrikmomentje toen een mini cooper niet half maar volledig op ons rijvak enkele fietsers voorbijstak, het was kiezen tussen de vangrail en de spiegel van de mini, dan toch maar gekozen voor de spiegel het was dan tenslotte ook zijn eigen fout! Na de afdaling was er niet veel vlak en kon de Grand Bernard meteen beginnen. Mede dat deze de laatste van de dag was wou ik

geen risico nemen om ergens een klopje te krijgen. 24km klimmen was behalve de Mont Ventoux via Sault iets nieuws voormij. Ward, Maurits, Peter C. en Jonas liet ik meteen vertrekken. zodat ik alleen mijn eigen tempo kon rijden. Na een 13-tal kilometer was ik verrast dat Peter D. terug kwam en me zelf voorbij stak. Toen er een aantal tunnels kwamen was ik toch niet op mijn gemaakt waar ik wat ging versnellen om zo tot bij en terug over Peter te gaan. Maar mede de klim nog lang was en Peter een goeie dag had liet ik me terug zakken en bleven we samen tot de top. Boven opnieuw een bevoorrading maar lang wachten op de rest was niet aangewezen, bewolking dreigde en het druppelen begon al. later zou ook blijken dat sommige in de regen moesten klimmen. In de afdaling nam ik en Jonas opnieuw het voortouw. De afdaling lag er gelukkig nog redelijk bij en de druppels maakte het wegdek gelukkig nog niet volledig nat. Want met een afdaling van 40km kon je dat wel missen. Na een 20-tal km werd er een regroup gedaan met diegene die al tot boven gereden waren en bleven we daar wachten. Maar de bewolking schoof op en ook daar begon het te regenen. We zijn dan 10km verder gedaald waar het zonnetje wel scheen. Het was behoorlijk lang wachten tot iedereen er was maar de laatste 10 deden we wel gezamenlijk al was het wel vaak inhouden zodat iedereen mee was. Enkel Philip zou instappen en Pila niet meer doen. De valei lag er redelijk vals plat bij wat het met het tempo nog pittig maakte. Aan de voet had Jonas al aangegeven nog een bloktraining te doen, 3x 1 minuut a bloc. Toen die vertrok zag ik mijn kans schoon om van de rest weg te rijden. Toen zijn bloktraining voorbij was reden we beide aan een duchtig tempo naar boven. beide deden enkele demarage's maar we bleven samen tot het 1,3km voor het hotel er een demarage teveel aan was en Jonas weg was. Het hotel lag halfverwege de klim maar nog eens 8km naar boven hoefde niet meer voor mij! Jonas, Maurits, Ward en Dick deden dat wel. Peter D, mezelf en Koen deden dat wijselijk niet. Hotel Tivet was een prachtlocatie met in de verte een zicht op de Mont Blanc maar ook qua eten was het top. Met een uitgebreide salade bar en dessert bar zou hier lang logeren niet goed zijn voor de lijn.

Ritgegevens:

167km, 4106hm Cols: Col des Mosses, Champex Lac, Grand Bernard, Pila

Day 5

Met 95km zou het een rustige overgangsettape worden alleen lag de Petit Saint Bernard daar nog tussen. 21km klimmen en dan nog een 10-tal van de Col Iseran helemaal op het einde. Het was gelijk starten met 9km afdalen van het hotel tot de valei om dan een 30 tal km door de valei te rijden van Aosta. Het eerste deel ging wat op en neer en de benen voelde toch wat zwaar aan. Dan maar besloten om zelf op kop te rijden zodat ik zelf het tempo wat kon bepalen, de benen wat losrijden en klaar stomen voor de Petit Saint Bernard. Ondertussen was het genieten van de vergezichten en de Mont Blanc was vrijlang zichtbaar, na een groepsfoto met de Mont Blanc op de achtergrond en een bevoorrading aan de voet kon de beklimming van de Petit Saint Bernard beginnen. Ward was eigenlijk al gaan vliegen voor iedereen goed en wel vertrokken was en Peter C. was ook al een eindje verderop. De klim begon met 8 haarspeldbochten en na de 2de was ik Peter al voorbij, Naar Ward rijden moest ik niet beginnen maar reed toch een behoorlijk tempo van 17 a 18km/u. Mijn hartslagmeter was ik deze keer vergeten maar had niet het gevoel op de limiet te zitten. Na enkele tunnels kwamen we in een schitterend dorpje, even

stoppen zat er niet in, de cadans was goed en wilde die toch behouden tot boven. Peter C verloor meer en meer afstand en ook Ward liep steeds verderuit. Petit Saint Bernard was tot nog toe 1 van de mooiste klims die ik ooit gedaan heb en door het uitzicht vergeet je zelf even dat het wel bergop ging of lastig was. De klim bevatte heel wat bochten waar je ook ver naar beneden kon kijken. enkele bochten beneden zag ik Maurits met Jonas in het wiel op een redelijke afstand waarvan ik dacht safe te zijn en Peter was nergens te bespeuren. De eerste 20km was er weinig last van wind tot aan het restaurantje, toen ik om de hoek kwam kreeg ik precies een patat van jewelste. in plaats van 15 a 16 was het nog 11 a 12. Ondertussen had Maurits al alle registers open getrokken en de achtervolging ingezet. De strook tegen wind konden Maurits en Jonas goed rondraaien en naderde ziender ogen. 2km voor de top liet Jonas Maurits achter en dichtte hij het gat op mij. Na een kat en muis spel volgde er een demarage op 500 meter van de top. De laatste kilometers tegen wind deden mij de das om en had er ook geen antwoordt meer op en werdt uiteindelijk dan toch nog 3de boven. Op de top was een prachtige locatie om een uitgebreide lunchpauze te houden. Na een uurtje was iedereen boven en kon de afdaling beginnen. Die zou voor het grootste stuk wind tegen zijn en nam deze keer als eerste de afdaling met Jonas in het wiel. De weg lag er wel niet zo ideaal bij met hier en daar scheuren in het asfalt dus werdt er afgedaald zonder risico's te nemen. Peter D. volgde nog goed in het eerste deel. Ergens halfverwege besloten ik en Jonas even te stoppen en te wachten op de rest, er was een kruising wat voor de mensen zonder GPS verwarring zou kunnen vormen. Deze keer was de afdaling wat steiler en iets technischer, ik en Jonas gingen er als een speer van door dit keer zonder Peter. Bijna aan het einde moet ik ergens in een put gereden zijn waardoor de ketting van het buitenblad vloog en niet meer kon bij trappen, na wat gevloek de ketting terug los gekregen en er terug kunnen opleggen. Enkele Dick, Philip en Koen moest nog afkomen. Na het uitspelen van de jasjes en beenstukken konden we ons klaarmaken voor een pittig omwegje. Een triple mag dan wel voor de mietjes zijn maar met een eerste kilometer aan 10,9% gemiddeld kwam die heel goed van pas. Ik sloeg vrij onbewust meteen een gat van een 15-tal seconden en na een vrij kortje afdaling zag ik niemand meer komen. Met nog een 10-tal kilometer te gaan naar het hotel ging ik dan maar verder richting hotel. de laatste 10 bleken een deel te zijn van Col D'Iseran waar ik geen idee van had. Eenmaal aangekomen was er ook bij de rest nog weinig sprake om een toertje bij te doen en werd er gebruik gemaakt van de halve rustdag, later op de middag zou het ook nog fel regenen en was het best dat we in het hotel bleven. Savonds werden we getrakteerd met een BBQ en konden we ons weer opladen voor wat opnieuw een zware dag zou worden!

Ritgegevens:

95km, 2170hm Cols: Petit Saint Bernard

Day 6

De dag begon met niet zo'n goed nieuws, Ward was ziek geworden en had vooral last van de maag. En dat met meteen een klim van 24km zou een baal dag worden voor hem maar ging het toch proberen. Koen daarin tegen had wel een goeie dag. Die reed vrijwel meteen weg met Peter C. Ikzelf had ook goeie benen, de halve rustdag kwam heel goed van pas, en reed stelsel matig naar Peter en Koen toe en ging er zelf over. Plots kwamen we aan een lange tunnel van 700m en liet me terug zakken, Peter en Koen hadden namelijk geen lichtjes bij en liet beide voor mij in de tunnel rijden. We bleven nog even samen tot het centrum van Val-d'Isere waar ik het tempo wat verhoogde. Het zou een lange eenzame klim worden maar wel 1 van de mooiste! In de diepte was Val-d'Isere heel lang zichtbaar om dan uiteindelijk weg te draaien richting de top. Onderweg voor het eerst in mijn leven een marmot gezien en gelijk 2 op 1 beklimming. Deze keer kwam ik wel als eerste boven. De afdaling was best grillig, geen al te best wegdek zonder vangrail. Hier nam ik de leiding omdat de afdaling wind tegen was maar na een bangelijk momentje waar een landrover zijn pinker naar rechts uitstak, wat uitweek naar rechts en terwijl ik die links wou passeren de landrover ook helemaal uitweek naar het andere rijvak om daar ginder ergens te parkeren... terwijl ik aankwam aan zo'n 70km/u en nog maar net kon ontwijken deed ik teken naar Jonas dat hij voor mocht en zijn eigen ding mocht doen want de rest deed ik op een rustiger tempo om toch zeker veilig beneden te geraken. Beneden wordt opnieuw gewacht op iedereen en vertrokken we gezamenlijk richting Col du mont Cenis. Maar door een foutje in de route moesten we eerst over Col de Madeleine (kwestie om de hoogtemeters wat op te krikken). Uiteindelijk kwamen we toch aan de voet van de Mont Cenis. Peter had daar gelijk al een paar honderd meter voorsprong voor wij goed en wel begonnen waren. Maurits had ook wat voorsprong met daarachter ik en Koen. In het begin van de Col kreeg die een leegloper en zou wachten op de service wagen. Ik probeerde het gat met Maurits te dichten wat ook lukte maar Peter was gaan vliegen. Maurits volgen lukte behoorlijk maar de harts slag ging al gauw tot 150 wat ikzelf wat te hoog vond. Met nog 2 zware dagen in het achterhoofd schakelde ik heel wat kleiner en liet de harts slag zakken tot 120 en met nog 2km te gaan liet ik ook Maurits rijden. Niet veel later kwam ook Jonas boven, Willem zei dat de lunchstop naast het meer was en toen ik en Jonas wat verder reden kwam Maurits terug met het nieuws dat hij de servicewagen niet meteen zag. Echter rechts was er een wegje die effectief helemaal naar het meer liep. Je hebt naast het meer maar ook echt naast het meer. Toen we aankwamen aan het meer was er niemand te zien, toen we opkeken zagen we wel de servicewagen alleen moesten wij helemaal terug om er te geraken... Gelukkig was het een heel mooi plaatsje om te lunchen en was het snel vergeten. Bij het vertrek liep het echter wat constant op en neer langs het meer. Na het op en neer kon de afdaling eindelijk beginnen, die begon met wat mooie haarspeldbochten tot aan de Italiaanse grens. Wij moesten niet stoppen en konden verder over nog een deel met slecht wegdek. Net voor het wegdek veranderd in nieuw en mooi asfalt wipte de ketting terug van het bovenblad. Alleen nu had ik wat rondgedraaid met de pedalen en was de ketting helemaal rond de pedaal gedraaid zodat alles blokkeerde. Stoppen langs de kant was dan ook de enigste optie, terwijl iedereen mij voorbij stak zocht ik een oplossing om de vernestelde ketting los te krijgen. Ondertussen was de servicewagen aangekomen en die hadden tools bij die eventueel konden helpen. Alleen de quicklink openen ging niet want we konden er niet bij. Dan maar besloten om het achterwiel uit te halen en met behulp van Dieter en Willem kon de vernestelde ketting zo ontwardt worden. Toen het achterwiel terug goed zat kon ik uiteindelijk vertrekken. Met een brok frustatie dat ik zo stom geweest

was om de ketting te laten blokkeren en iedereen moest wachten beneden smeed ik mezelf naar beneden. Het asfalt lag er perfect bij en aan 60 a 70 met soms 80 km/u daalde ik waardoor zelf de servicewagen niet volgde. Terwijl ik daalde merkte ik echter op dat de ketting vaak oversloeg maar dat kon me opdat moment niet deren en wou zo snel mogelijk beneden zijn. Daar zouden Philip en Ward echter instappen en met de servicewagen verder gaan. In susa was het ondertussen zo'n 36° en met de aanloop van de Montgenevre zou het niet meteen frisser worden. De derailleur was ondertussen door het voorval ook wat ontregeld waardoor ik het kleinste blad niet meer kon gebruiken. De frustratie liep daardoor wat op en stampte mezelf op de steilere strook met de 39 vooruit. Het gat met de groep werd steeds groter en al gauw zag ik niemand meer afkomen. De servicewagen was ook al voorop gaan rijden om een bevoorradingsklaar te zetten dus reed ik maar vol door zodat ik ondertussen wat kon afkoelen. En precies of de weergoden mijn gedachten konden lezen kreeg ik een regendouche over me heen. Welis waar motregen in zeer warme temperaturen. Aangekomen bij de bevoorradingsklaar had ik al een gat van zo'n 10 minuten en mede de regen heviger op komst was had ik niet veel zin om te wachten. Ik wou ook zo snel mogelijk naar Briançon want misschien waren we nog optijd voor een fietsmaker te vinden. Maar de versnellingen konden bij geregeld worden en kon ik in ieder geval het binnensteblad terug gebruiken. Ondertussen waren de andere aangekomen en wat verder was de regen gestopt. Voor de voet van de Montegenèvre ging het al in stijgende lijn. Aan hetzelfde tempo rijdend van voor de bevoorradingsklaar reed ik opnieuw weg van de groep, echter Peter C. volgde. Later zag ik ook Jonas aansluiten al was die na een paar kilometer plots weer weg. Ik dreef het tempo wat op en plots was het Jonas die terug was en Peter die eraf was. Samen met Jonas begon ik aan de Montegenèvre. Beide voerde het tempo op en geen van beide kraakte. Tot we aan een tunnel kwamen die blijkbaar verboden was voor fietsers maar de gps stuurde ons wel door de tunnel. In de tunnel zagen we een politieauto druk toeterend in tegenovergestelde richting. Wij hadden het verbodsbordje niet gezien en dachten in eerste instantie dat hij toeterde omdat Jonas geen lichtjes meehad in de tunnel. plots kwam de politieauto met zwaailichten ons voorbij gevlogen en deed ons stoppen. Gelukkig bleef die vriendelijk en zei dat we terug moesten en de weg nemen die ernaast liep. Ondertussen was Peter er ook en besloten we met zijn drieën te wachten op de rest om te voorkomen dat iedereen recht door was. Na de regroup had Jonas een klopje gekregen en deze keer was ik wel alleen weg richting top van de Montegenèvre. Op de top was het echter snel omkleden, wat bevoorraden en snel wegwezen. het kwam helemaal donker en toen we uit de tunnel kwamen met de grensovergang was het echter al prijs! het water kwam met bakken uit de lucht. Het was nog zo'n 17km naar het hotel en had me daardoor niet al te dik aangekleed. De afdaling had behoorlijk wat haarspeldbochten maar wou toch zo snel mogelijk beneden zijn. wat misschien niet zo slim was want daardoor moest ik heel wat wachten beneden. ondertussen wat zitten zoeken naar een schuilplaats en vond enkel een bushokje. Tegen dat Jonas en enkele andere arriveerde had ik het al behoorlijk koud. ook Jonas en we besloten verder te rijden naar het hotel terwijl de rest wachte op Dick. Na een 5-tal km was het gestopt met regenen en zijn we daar op de rest gewacht zodat we gezamenlijk konden arriveren. Veel warmer kreeg ik het niet en een warme douche was meer dan welkom!

Ritgegevens:

159km, 3500hm Cols: Col D'Iseran, Col de madeleine, Col Du Mont Cenis, Col Montgenèvre

Day 7

De dag begon al een stuk beter, dank zij Dieter en Peter D. kon de ketting gerepareerd worden. De vastlopen schakel werdt vervangen door een nieuwe en kon weer fietsen en schakelen zoals vanouds! Met zijn 105 kilometer leek de etappe een korte overgangsrut met op het profiel 2 bultjes, Col D'Izoard en Col de Vars. Na een 6-tal vlakke kilometers richting Briançon kon het eerste bultje al gelijk beginnen. Ward was blijkaar weer de oude en was meteen vertrokken. Deze keer wou ik wel een poging doen hem te volgen wat de eerste 2 kilometer ook goed lukte tot ik iets wou drinken en merkte dat ik mijn drinkbussen vergeten was... Het tempo van Ward volgen zonder drank zou niet echt goed komen dus liet ik me tempo weer wat zakken. Peter C reed me voorbij en ondertussen kwamen ook Maurits en Jonas aansluiten. Die deden er wat raar van dat ze terug kwamen en wees richting de bidons die er niet waren. Ik kreeg gelijk een drinkbus van Jonas waarvoor dank en kon terug beginnen aan het tempo van het begin van de Col. Al gauw was ik terug bij Peter en in de verte zag ik Ward rijden. Even dacht ik dat gat ook te kunnen dichten en ook al bleek de afstand niet zo groot qua tijd scheelde het toch wel wat. Had een goed tempo te pakken en was al blij dat het gat niet spectaculair groter werdt. Het was weerom een schitterende Col om te beklimmen en qua uitzicht kon men regelmatig ver kijken. Daardoor zag ik ook Jonas als een stoomtrein naderen. Toen Jonas voorbij kwam lag het tempo te hoog om te volgen althans als ik wou verkomen ergens onder weg te parkeren. Wat mij niet gelukt was lukte Jonas wel en zou nog een sprintje doen met Ward op de top en ook winnen. Uiteindelijk werd ik toch nog 3de boven. Na de groepsfoto bij het momument kon 1 van de heerlijkste afdalingen beginnen waar je je echt in kon smijten. Biljartvlakke weg met leuke bochten. Alleen een klein knikje bergop was minder interesant als je dik gekleed bent voor de afdaling. Maar daarna was het terug als een trein naar beneden. Beneden werdt weer een regroup gehouden want Dick was blijkaar nogaltijd niet om zijn daalangsten heen. Gezamenlijk werdt naar de lunchplek gereden naast een creche (misschien wel een logisch geschikte plaats). Met een volle maag konden we ons opmaken voor bultje nummer 2 Col de Vars. Door de pauze voelde de benen behoorlijk als lood aan. Het duurde toch enig tijd om weer in een ideaal ritme te komen wat niet zo evident was op een Col met heel wat verschillende percentage's met zelf af en toe eens een stukje naar beneden of "vals plat". Om de 1 of andere reden kon ik weinig genieten van de beklimming al bleef het wel een Col om U tegen te zeggen. De afdaling begon gelijk al met stroken van 10% en meer naar beneden. Was niet meteen op mijn gemak en na een misser waar ik op het andere rijvak belande en bijna tegen de vangrail was het helemaal om zeep, Jonas zou ook op de zelfde plaats bijna de bocht missen wat echt een verradelijk bochtje was. De rest van de afdaling liet ik me dan maar uitbollen, er was geen haast bij en risico's nemen was totaal zinloos. De laatste 20 km in dalende lijn werden opnieuw gezamenlijk afgelegd. We passeerde aan de voet van de Bonette maar dat zou pas voor morgen zijn. Ondanks de korte etappe kwamen we toch vrij diep in de middag aan in het hotel.

Ritgegevens:

107km, 2345hm Cols: Col D'Izoard, Col de Vars

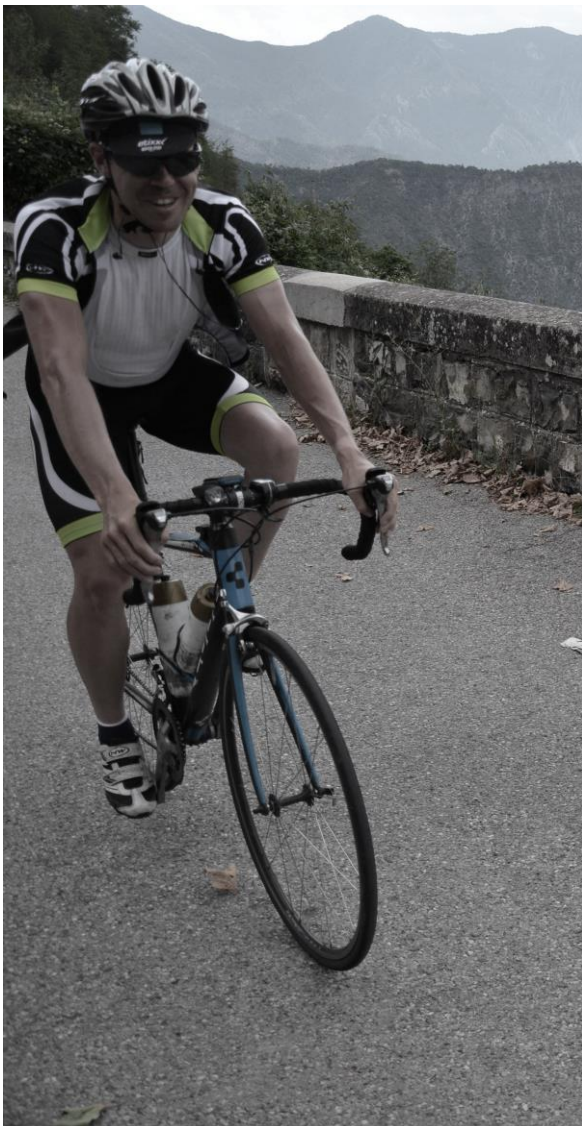
Day 8

Het was er toch al iets stiller aan de ontbijttafel, was het de vermoeidheid? of de gedachte dat het de laatste maal op de fiets was? De laatste etappe zou meteen ook de langste worden met zijn 178km. 3200 hoogtemeters moesten overwonnen worden dus zou het zeker geen uitbolritje worden naar de kust. Mede door de lengte van de etappe vertrokken we redelijk vroeg, door wat eenrichtings straatjes hadden we nog een soort rondritje in Barcelonnette en konden we in stijgende lijn richting Jausiers rijden naar de voet van Cime De La Bonette. Ward had er duidelijk zin in en was al meteen vertrokken. De rest deed het wat kalmer en bleef een tijdje in groupeto. Philip reed zijn eigen tempo en reed achter ons. De benen voelde verbazend nog redelijk goed aan en ik ging achter Peter C. aan die ondertussen ook vertrokken was. Ik kwam vrij vlug bij hem en bleef ook zowat de hele klim bij hem. Ondertussen was het klimmen met de mond open, niet zo zeer van de inspanning maar door het zicht om ons heen. Heb in deze etappereis veel mooie Cols gezien maar deze was echt de mooiste. Kon het dan ook niet laten foto's te nemen onderweg al wou ik niet stoppen onderweg en deed het dan maar al rijdend. Op de meeste stroken kon een gelijklopend tempo gereden echter de laatste kilometer kon nog dodelijk zijn. Met zijn gemiddeld 15% was het aangeraden nog iets over te houden. Peter C. liet ik rijden en ook Jonas vloog me nog voorbij. Al bij al verliep de laatste kilometer goed al was het vaak op de trappers staan maar het zicht boven maakte werkelijk alles goed. Het was enig tijd wachten op Philip maar dat vond ik alles behalve erg. Op een hoogte van 2802 meter was het 18° met zeer weinig wind wat het dus een topdag maakte om de Bonette te beklimmen. De mindere dalers namen wat voorsprong maar veel zin had dat niet. Na een aantal kilometers waren we ze al voorbij. Ook deze afdaling was puur genieten, zonder af te veel bij trappen gewoon laten bollen. Na de afdaling van zo'n 20km en de regroup volgde er een strook van wat op en neer om dan weer zo'n goeie 35km "vals plat" naar beneden te rijden. Het was er bakken richting Nice gelukkig was het wind tegen wat af en toe een beetje verkoeling zorgde. Na de lunchstop volgde nog zo'n 10-tel kilometer in dalende lijn om dan aan 3 molhoopjes van de dag te beginnen. Het eerste "molhoopje" was zo'n 6,5 kilometer. Le Planas zou een steekspel worden tussen mij en Jonas. Aan een hoog tempo bestormde we de klim en af en toe volgde een demarage van beide kanten. Tot 1,5 kilometer van de top kon ik allen beantwoorden en zelf eens prikken maar zijn demarage was er 1 te veel. Na een korte afdaling vanuit La Tour volgde het volgende "molhoopje" van zo'n 8,7 kilometer richting Utelle. Dat zou heel andere pattee worden, het lag er vol stenen en met percentage's tot 17% was het al diep gaan zonder te koersen. Aan het einde volgde dan nog een lange pikdonkere tunnel waar je letterlijk en figuurlijk het licht zag aan het einde van de tunnel. Ondertussen had Peter D. pech en was zijn buitenband gescheurd. Achterwiel vervangen ging niet want hij reed met schijfremmen dus moest de servicewagen terug om hem te behelpen. Dick maakte wat grapjes dat alleen zijn continentalbandjes de enige goeie waren alleen bleek dat zijn bandje ook vervangen moest worden. Bij hem werdt wel van achterwiel gewisselt en konden we in dalende lijn richting Nice. Alleen was dat buiten Cote de Levens gerekend waar het nog eens 5,7km klimmen was. Een bergje van 3de categorie maar wel de laatste hellende kilometers van de reis. Goed om samen met Jonas nog eens alle registers open te trekken. Na enkele demarages waarvan enkele serieuze kreeg ik Jonas er niet af en moest ik erkennen dat hij de betere was wat ik op voorhand ook al wist maar het feit dat ik dat na 8 zware dagen nog uit de benen kon schudden gaf me in ieder geval veel voldoening over de reis. Deze keer waren de laatste kilometers wel in dalende lijn en besloten we die gezamenlijk te doen. Had de afdaling liever aan

een veel sneller tempo genomen maar rekening houdend met Dick was het maar normaal dat we na zo'n ferme reis allemaal samen over de Promenade reden! Na 1100 kilometer in 8 dagen, 23.000 hoogtemeters en 24 Cols zou je al eens blij zijn om een zee te zien! Het was ondertussen al behoorlijk laat geworden en na de groepsfoto op de promenade moesten we vrij snel naar het hotel om te douchen en voor het diner. De servicewagen zou voorop rijden want het hotel stond niet op de route. Alleen bleek dat iets moeilijker dan verwacht. Wij moesten stoppen voor een rood licht en de servicewagen reed de ring op waar wij niet mochten rijden en stonden daar mooi te blinken. Uiteindelijk kregen we het adres mee en waren we zelf eerder dan de Servicewagen en zat het fietsen en de Route Azur er helemaal op!

Ritgegevens:

178km, 3205hm Cols: Cime de la Bonette, Le Planas, La Madonna Utelle, Cote de Levens

Bij het avondmaal kregen we frieten, na 7 dagen pasta en 8 fietsdagen kon dat ook wel! De avond sloten we af met een wandeling en een terrasje op de Promenade des Anglais, moe en voldaan konden we naar ons bed. Smorgens was het nog een laatste maal de valiezen in orde maken zodat die terug konden met de servicewagen. Fietsen en bagage werden in geladen en zo vertrokken Dieter en Jonas terug naar België. Voor ons zou het een veel minder lastige terugreis zijn, we waren de ganse voormiddag vrij en het vliegtuig vertrok pas om 14:45. Uiteindelijk lande we om 16:25 in Rijsel en zat de reis er helemaal op.

Bij deze verdient de organisatie Flamme Rouge een dikke pluim! Zowel voor het uitstippelen van een prachtige route en niet te vergeten de service voor, tijdens en na de rit. Telkens stonden ze klaar voor de bagage, voor het geven van bevoorradingen/lunch over de middag en het helpen bij fietspech. Zowel Dieter als Willem deden hun uiterste best om alles in goede banen te leiden en zijn daar ook 100% in gelukt. Het zal een reis zijn die me lang zal bij blijven en een prestatie die meer dan de moeite waard was. Er nog even bij vermelden dat Dick 63 jaar en daarvoor ook een dikke proficiat! Volgend jaar opnieuw op de afspraak op 21 juli 2017 voor de volgende etappereis! Voor verslag KRIS LANNOO (dank!)